

ІСТОРІЯ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Святий Миколай - чудотворець, добродієць, чарівник. У ніч на 19 грудня, у день його пам'яті, він розносить дарунки дітям, вітає з зимою, благословляє на добрі вчинки.

Миколай жив у місті Патарі в Малій Азії. Народився у 280 році в родині багатих та благочестивих батьків Феофана та Нонни. Дядько Миколая був єпископом патарським. Хлопець ріс у добрі та любові, але його глибоко засмучувала навколишня бідність і убогість горожан. Він, як м'яг, допоміг бідним родинам, дітям-сиротам. Щоб не принижувати людей милостинею, він по ночах розносив їжу, одяг, ласощі і клав на порозі убогих оселі. З часом люди довідалися про добродієць і уже відкрито йшли до нього із своїми бідами та проблемами.

Ще замолоду для сиріт він став батьком, для бідних - милостивим подателем, у біді - помічником, у горі - втішителем. Миколай залишив світське життя і віддав службу Господові. Продав після смерті батьків усе добро, роздав убогим та бідним, а сам вирушив прочанином у Палестину. Повернувшись, став священником у місті Міри, а згодом - єпископом. Під час гонінь християнської віри його кинули до в'язниці, а за правління Костянтина Великого звільнили. На старості літ отець Миколай прийняв чернецтво.

Ще за життя люди вважали отця Миколая Святим. Одного разу він щирою молитвою втихомирив бурю на морі і врятував чимало рибалок, а також корабель, на якому пливли прочани до Палестини. Мав дар зцілювати калік, недужих, неодноразово рятував приречених на страту. Але найбільшою його заслугою було те, що він безмірно любив усіх людей, цінував кожну окрему людину. Його життя - то любов і служіння людям.

Завдяки добродієчності, вірності і щирості у служінні віри християнській, прославленні імені Бога ділами та вчинками на землі, отця Миколая було визнано церквою, як Святого.

За легендою, Святий Миколай живе у Раю на небесах і раз у

рік спускається на землю, щоб прийти до дітей і принести їм дарунки за хороше навчання, чемну поведінку, повагу до батьків та старших людей. Святий Миколай все знає про дітей, усе хороше і погане записане у нього у великій книзі, котру допомагають йому заповнювати ангели цілий рік. А якщо котрась дитина була нечемною чи не хотіла вчитися, то замість Святого Миколая у чарівну грудневу ніч до нього прийде чортеня Антипо. Воно залишить під подушкою непослуха пучок вербових різочок. Іноді наука не йде без бука. Але то буває дуже рідко, бо дітки у нас усі слухняні і добре вчать на радість батькам.

Українці з давніх часів вважали Миколая своїм святом. Багато церков побудовано на його честь. Усі рибалки та моряки вважають його своїм покровителем. На Подолі у Києві постала нова церква Святого Миколая, збудована на штучному острові посеред Дніпра київським Річковим портом. Бо й донині незламною є віра людей у силу Божого слова та силу покровительства Святого Миколая.

Схожість образу Святого Миколая із Дідом Морозом і Санта-Клаусом скоріше візуально-казкова. Дід Мороз і Снігуронька - персонажі, котрі прийшли до нас з язичества. У ті далекі часи існували боги природи добрі та злі. І у лихій богині Зими була добра і ніжна донечка Снігуронька, а дідусь Морозице на старості років ставав добрим Морозом, що приходив у найлютіший місяць січень до дітей і приносить подарунки. Він радів разом з ними, що минула уже половина зими, і скоро знову прийде весна з теплом, а значить і життя відродиться травами, квітами і новим урожаєм. Така ж природничо-божественна природа Санта-Клауса, народжена північними народами старої Європи і популяризована новою американською нацією.

Святий Миколай - образ, що асоціюється з високими людськими моральними цінностями, глибокою вірою у Бога та у праведність існування на землі. Не гроші, а любов, порядність, добродієчність та благородство керують світом. І один раз на рік, у чарівну грудневу ніч, усі ми маємо

можливість бути добродієцями задля власної втіхи і Божої ласки. Дякуючи доброму імені Святого Миколая, кожен з нас може зробити щасливими стільки дітей, обділених долею у батьківській ласці. Та й до власних дітей цього дня ми маємо можливість прийти з казкою і відзначити за слухняність та гарне навчання. Дарувати любов один одному - це благо, що дав нам Господь, а навчив це робити Святий Миколай.

www.spadshina.com

малюнок
Гавчак Софійка

7 ГРІХІВ, ЯКІ МИ РОБИМО З ЛЮБОВІ ДО ДИТИНИ

Я люблю свою доньку. Їй нічого не бракує. Кожну вільну хвилину ми проводимо разом. Щодня я задаюся питанням: чи я хороша мама? Тому що можна робити помилки з любові.

Гріх перший: надмірна опіка

Люди, які в житті стикалися з труднощами, часто вирішують, що їхні діти матимуть життя, усяпане трояндами. Вони прагнуть усунути всі труднощі і проблеми з дороги своїх чад. Ті, хто виріс у бідних сім'ях, де треба було займатися братами і сестрами, прибирати та готувати, працювати на канікулах, щоб дозволити собі поїхати на кілька днів з друзями на природу — коли стають дорослими, пам'ятають про ці жертви і хочуть, щоб їхні діти такого не переживали.

Але чому б і ні? Давайте запитайте себе, чому нас це навчило? Який досвід ми отримали? Може виявитися, що ми навчилися цінувати гроші, або вперше відчули гордість за себе, тому що самі чогось досягли. Чи насправді ми хочемо позбавити цього своїх дітей? Життя ставить перед нами виклики — приймаючи їх, ми перевіряємо, чого насправді варті. Ми перевіряємо, хто ми, які наші сильні сторони, а чого не можемо і над чим треба працювати. Надмірна опіка позбавляє дітей ініціативи та мотивації. Бо чому маю щось робити, якщо і так отримаю від батьків все, що забажаю? Це як котитися з гірки.

Гріх другий: захист від помилок

Кожен із нас має на своєму рахунку принаймні кілька таких помилок, від яких хотів би вберегти свою дитину. Так, часто ми щось забороняємо через страх, що дитина переживе поразку. На жаль, це хибний шлях. Добра порада «вчитися на помилках інших», часто є тільки мрією. Насправді, ми не можемо цього зробити, або можемо лише частково. Бо, як я можу зрозуміти всю природу чийсь помилки: контекст, обставини, мотивацію, а потім глибоко це пережити і перенести на своє життя? Це дійсно важко. Не можливо, але важко. Тим паче, для дитини. Так що ж, як бути, щоби наші діти робили якнайменше помилок?

Є два шляхи, які взаємодоповнюються. Перший — це дозволити помилку. Другий — розмовляти про наслідки. Дозволити помилку — означає вибрати момент, коли помилка не буде дитині дорогою коштовати і дозволити їй цю помилку зробити. Використаю метафору. Якщо ніколи не дозволяти дитині власти з поні, то коли вона сяде верхи на великого коня, падіння буде дуже болючим. Тобто, нехай ваша дитина робить помилки в безпечному середовищі, перш ніж почне їх робити там, де не буде достатньої підтримки, де вона змушена буде поклатися тільки на себе. А тоді поговоримо про наслідки помилки, про те, що сталося, хто

постраждав, що можна було зробити по-іншому. Таким чином ми допоможемо дитині опанувати поразку, пропрацювати її та зробити висновки. Другий спосіб, тобто, розмовляти про наслідки і навчити дитину передбачати, як на мене, не менш важливий. Якщо не хочете, щоби ваша дитина вживала наркотики, дайте їй подивитися фільм про те, що наркотики роблять з людиною, і поведіть діалог. Важливо розмовляти, а не моралізувати. Послухайте, що думає дитина, що відчуває. Запитайте: «Що станеться, якщо...?», «А як можна зробити інакше?», «Що в цій ситуації є доброго?». Кожне питання відкриває перспективу і буде порозумінням.

Гріх третій: вивіщення понад небеса

Відколи батьки розуміють, що хвалити дитину важливо, спостерігаємо різні підходи. Деякі з них — хоча випливають з добрих намірів — у кінцевому рахунку, шкідливі для дитини. Остаточно слово «хвалити» хоча замінити словом «цінувати». «Хвалити» асоціюється у мене з дресурою, тобто, коли хвалять за хорошу, бажану поведінку. Як собака, яка отримує кістку в якості нагороди за виконаний трюк. В той час, як цінування, є знаком визнання досягнень. Дитина отримала в школі хорошу оцінку, а я кажу, що пишаюся нею, що бачила, скільки вона працювала, і захоплююся її завзятістю. Це дуже глибокий комплімент, а подальший діалог з дитиною показує їй, що ми дійсно нею цікавимося.

Але можна було би сказати: «Чудово! Ну, то повертайся на урок!» — і це вже поверхова, стандартна відповідь, а не справжній інтерес до успіху, тому що ми не присвячуємо свого часу, щоб оцінити перемогу дитини. Чимось іншим є перебільшення похвали. Коли підносимо дитину понад небеса, засипаємо компліментами та надмірно хвалимо її перед іншими: «Катруся така здібна, найрозумніша дитина в школі, отримує тільки найвищі оцінки!» І що доброго ми тоді робимо? По-перше, ми будемо нереальний образ дитини — тому що ніхто не може бути в усьому і завжди найкращим. Таким чином ми виховуємо нарциса. Але ще гірший наслідок — це те, що коли дитина чує про себе такі найвищі ступені похвали, вона не розуміє, що може зробити помилку, що може власти. Адже, підведе батьків. Таким чином, формує в собі жальливий страх невдачі та тиск досягнень, щоб порадувати батьків. В усьому, і в похвалі також, потрібно мати міру.

Гріх четвертий: приховування

Приховування має багато вимірів і завжди в корені має страх бути справжнім. Візьміть, для початку, приховування від дитини чогось, щоб не брала. У себе вдома я завжди знала, де лежать гроші. Батьки іноді перераховували їх при мені. Для мене це не було табу. Завдяки цьому у мене ніколи не було спокуси вкрасти гроші. Я знала, де вони лежать, але коли було потрібно, запитувала

батьків, чи можу взяти. Якщо в наших сім'ях не буде заборонених тем, то кожна ситуацію можливо буде щиро пропрацювати. Більшість заборон тільки збільшує спокую їх порушити. Як, наприклад, з пошуками захованих перед Різдом подарунків.

Інший тип приховування — казати дитині, що все добре, коли це не так. Дитина спостерігає і бачить, наприклад, що вдома нервова атмосфера. Коли вона запитує й отримує відповідь, що все в порядку, то ще більше переживає, тому що підсвідомо знає, що якщо їй не хочуть відповідати, це означає, що справа серйозна. Крім того, відчувається знехтуванню та покинутою. Я не розумію, чому, наприклад, не можна сказати дитині, що у нас фінансові проблеми, і ми повинні затагнути паски? Сідаємо за стіл і кожен говорить, від чого він може відмовитися і на чому будемо тепер заощаджувати. Також можна розмовляти з дитиною про хворобу або смерть. Чому вона не повинна знати, що бабуся погано себе почуває, що вона хвора, і що ми хочемо відвідати її та додати їй сили? Це ми, дорослі, боїмося хвороби і смерті і передаємо ці страхи дітям. Ми захищаємо їх, приховуючи правду про життя: що люди хворіють і вмирають, іноді занадто швидко.

Гріх п'ятий: заперечення емоцій

«Не плач. Мама поцілує і перестане боліти», — можна часто побачити таку реакцію батьків, коли дитина розбила коліно. Сама ловила себе на цьому неодноразово. На перший погляд — це тепла, красива сцена, коли дитина переживає біль в обіймах мами чи тата. Але чи насправді переживає? Отож, ні, тому що ми не дозволяємо їй пережити біль, лише маскуємо та заперечуємо його існування.

Таким чином, ми даємо їй повідомлення, що її емоції помилкові, що біль не існує. А цей біль насправді реальний, і дитина не бреше, а так відчуває. Найкраще було би, визнати правоту дитини та сказати, що нам дуже шкода, сказати, що не знаємо, як швидко, але біль пройде — тому що так зазвичай буває. Найгірше — кричати: «Не скигли, це ж зовсім не боляче!», — бо крім заперечення емоцій, додатково принижуюмо дитину. Правильна реакція на біль іншої людини це співпереживання, а не добрі поради, заперечення або висміювання.

Гріх шостий: самопожертва

Не знаю, звідки у нас, батьків, такий великий порив принести себе в жертву для «добра» дитини. Нам здається, що якщо ми знехтуємо нашими потребами і одночасно відповімо на всі потреби дитини — вона буде щаслива. Ніщо не може бути далі від істини. Можна занедбати себе і за рахунок своїх власних потреб задовольнити потреби інших людей, але кінець кінцем, ці кілька місяців або років занедбання дадуть про себе знати.

Відомий польський терапевт Войцех Ейхельбергер в своїй книжці «Як виростити щасливих дітей» так відповідає на питання в заголовку: «Для того, щоб виростити щасливих дітей, потрібно самому бути щасливим». Я вбачаю в цьому велику простоту і, в той же час, мудрість. Той, хто в житті буде нехтувати собою, відмовляти собі в часті, самореалізації, гідності — не спроможний одночасно передати ті ж цінності дитині. Не спроможний, тому що діти є прекрасними спостерігачами, і вони бачать, що слова батьків не узгоджуються з їхньою поведінкою. Отримувати радість від життя, бачити добро, тішитися успіхами — все це потрібно показати дитині, а не просто сказати.

Гріх сьомий: планування майбутнього дитини

Батьки часто говорять, що «підштовхують» дітей в якомусь напрямку, допомагаючи їм зробити «правильний» вибір. Це має бути виявленням їхньої «турботи» про дитину. Часто, однак, це прояв страху, потреби контролю, а також вигода для батьків. Моя дитина буде лікарем, адвокатом, архітектором... Батьки мріють про світле майбутнє свого чада, що воно буде успішним, знайде ідеального партнера та народить їм онуків. Але при цьому ми часто не звертаємо уваги на потреби дитини, вважаючи, що ми краще знаємо, тому що знаємо життя. Чому планування майбутнього дитини може бути ознакою страху або потребою контролю? Адже, ми не знаємо, що принесе майбутнє, тому хочемо його трохи приручити. Саме тому ми будемо плани і очікуємо, що дитина в них впишеться. Проте, ми повинні знати, що це будуть наші плани, а не нашої дитини. Що це буде не її вибір, а наш. І що таким чином ми відповідаємо не на її потреби, а на свої власні. А це, скоріше, страх за майбутнє.

Іноді це також вигідно батькам, є потребою продовження традиції, наприклад: батько — стоматолог, тому дитина повинна продовжити сімейний бізнес. Ми вважаємо, що це полегшить їй життя. Але чи ми не віднімаємо їй вільну волю? І, чи часом, не робимо свою дитину нещасною, коли вибираємо їй професію, дружину або місце проживання? Кажуть, що дорога в пекло вимощена благими намірами. Я вірю, що ми всі хочемо для своєї дитини найкращого. Проте, варто іноді стати на мить збоку і запитати себе чи когось близького: чи я, часом, не хочу «занадто добре»? І чи насправді те, що я роблю, в майбутньому дасть добрі плоди?

Анна Вільчинська, Deon
Джерело: CREDO
З матеріалу: ugcc.poltava.ua